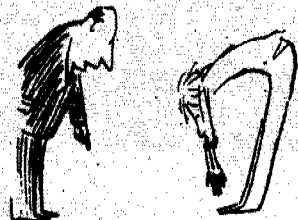
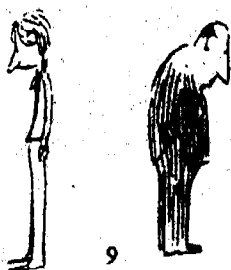
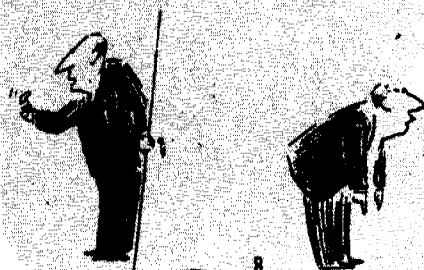
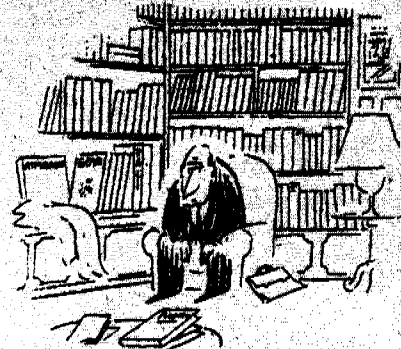
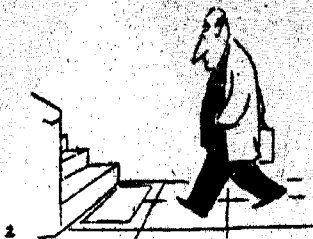

جای خود را
در این
دوره
بگیر
و
به
روزگار
مبارزه کن

تئوری پارادیس به روایت سمپه

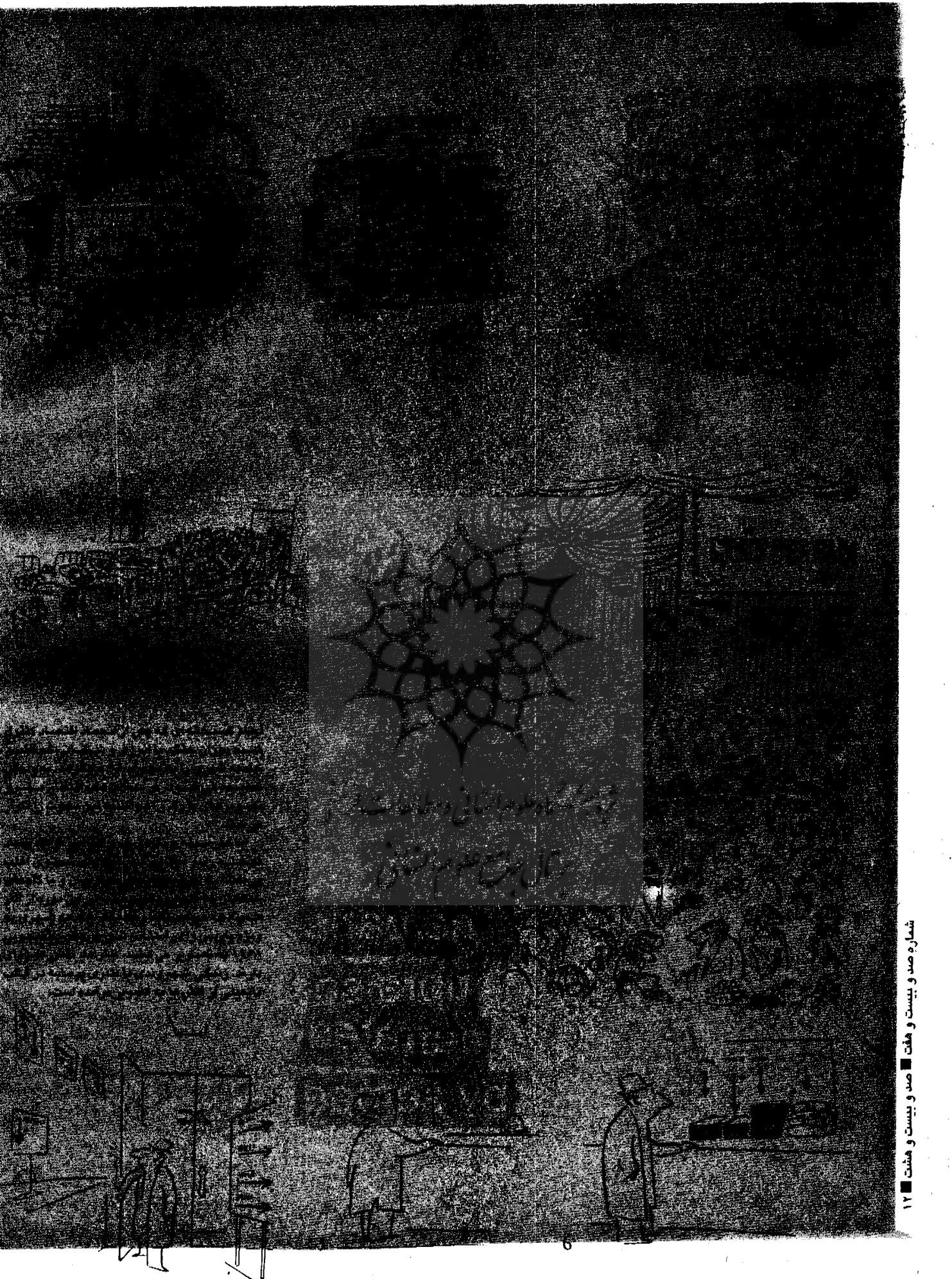
The paris
upraise
narrated
by sempe

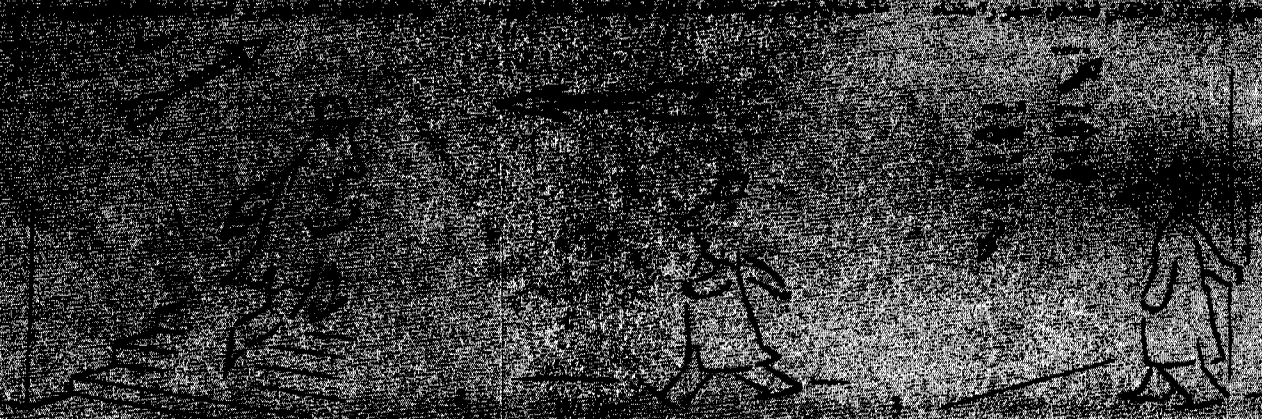
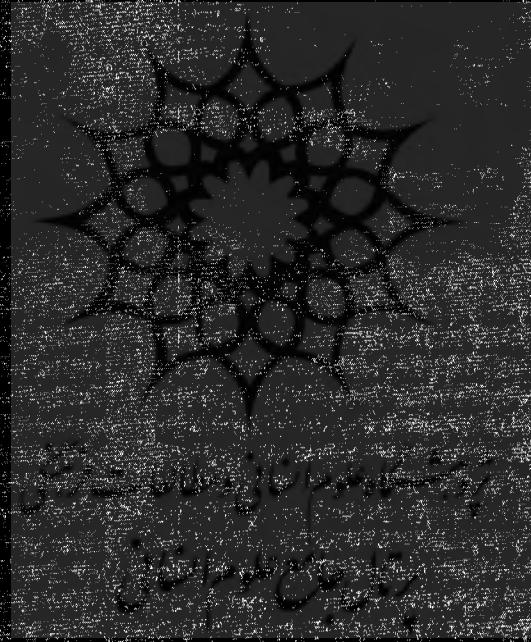
آراسته به لباس‌های شیک اطو زده و رفتاری ویژه شکل می‌گرفت. دومیه سوزده‌های خود را از میان انبوهی از کارمندان و محافظه‌کارانی که برای برخورداری از لذت‌های شهر آرام آرام با داد و ستد رشوه خو می‌گرفتند، انتخاب می‌کرد، تیپ‌هایی با شکم‌های برآمده ناشی از شکمبارگی چشم‌های کنجکاو و حریص و رفتاری رسمی که در عین حال بسیار خنده‌دار به نظر می‌رسید. او دوران تکامل دیوانسالاری فرانسه را با رفتار کارمندانی محکم می‌زد که مثل بعضی آبیان به شنا کردن به سوی سرچشمه قدرت و رفاه عادت کرده بودند و شب و روزشان با اعدادی سبزی می‌شد که پایه، گروه و موقعیت اجتماعی آن‌ها را در سلسله مراتب قدرت حکومتی رقم می‌زد.

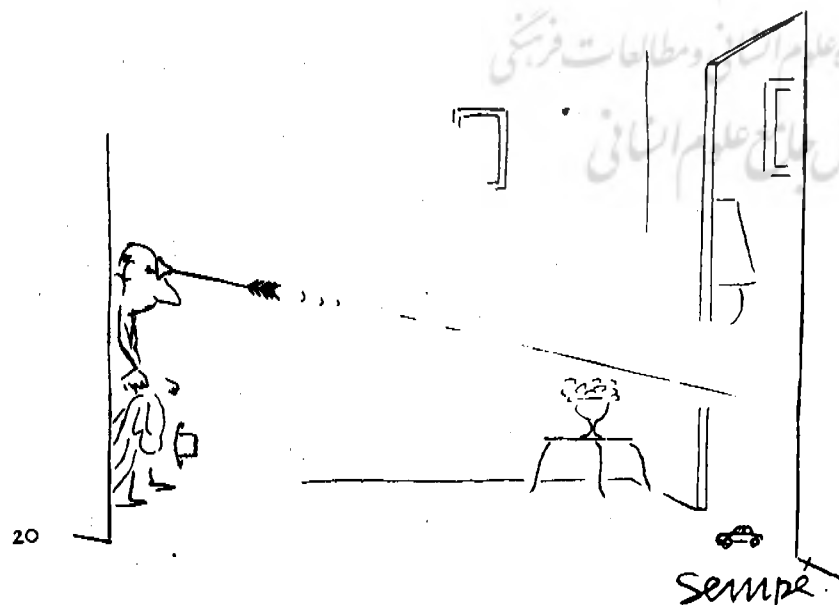
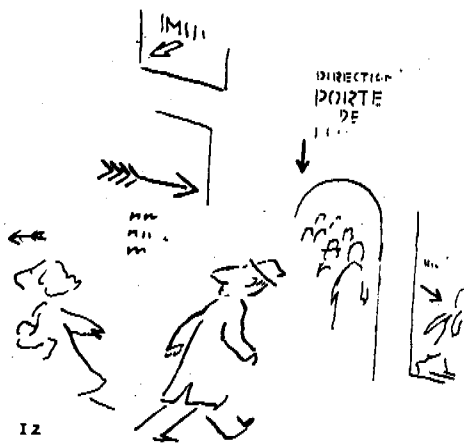
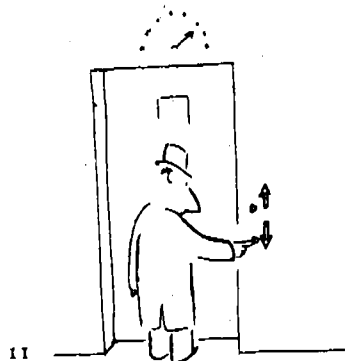
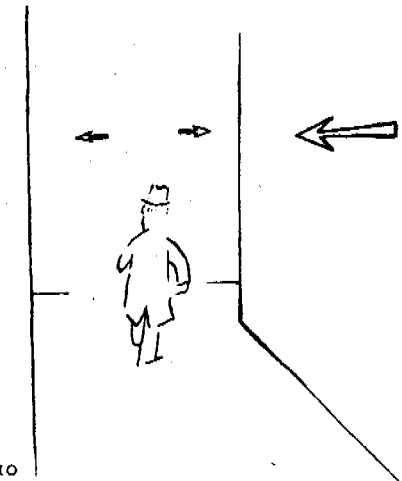
سمپه در دهه پس از پایان جنگ دوم جهانی که فرانسه را با تمامی حیات اجتماعی‌اش درگیر کرده بود، با قلم و مرکب به بررسی و تحلیل جامعه می‌پرداخت. در این دوران، نسلی که با به سن گذاشته، همچنان غرقه در مناسبات رسمی و سلسله مراتبی است که از هسته خانواده سر بر می‌کشد و سیطره خود را بر سراسر جامعه شهرنشین که به سرعت رو به تحول است، می‌گستراند. اما نسل نو فرانسه را جوانانی تشکیل می‌دهند که از جنگ به جز آثار مکتوب و مصوری در اینجا و آنجا، نقل قول‌هایی از بزرگترها و یادمان‌هایی در جای جای شهر، چیزی به خاطر ندارند. این نسل آرام آرام از پیله خود خارج شده، نیازهای خود را مطالبه می‌کند و به صورت اجتناب‌ناپذیری رو در روی پدران خود قرار می‌گیرد. این تضاد آشکار و ناتوانی نسل رو به افول از تامین نیازهای غیرقابل برگشت جوانان، دستمایه‌های اصلی سمپه را برای بهترین و زیباترین تحلیل‌های اجتماعی در قالب طنز تصویری تشکیل می‌دهند.

در آثار این هنرمند که در این دوره با قلم و مرکب خلق شده‌اند، کهنشانی از مولودی و ریتم احساس می‌شود. در این آثار، هیاهوی تبلیغات بازرگانی

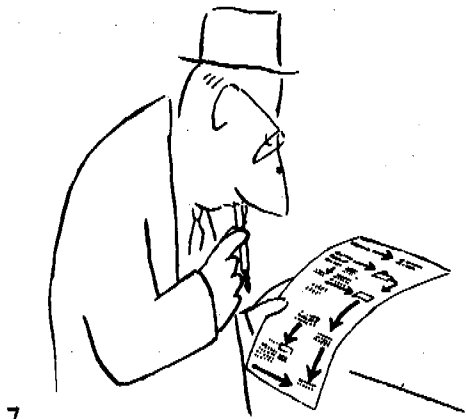

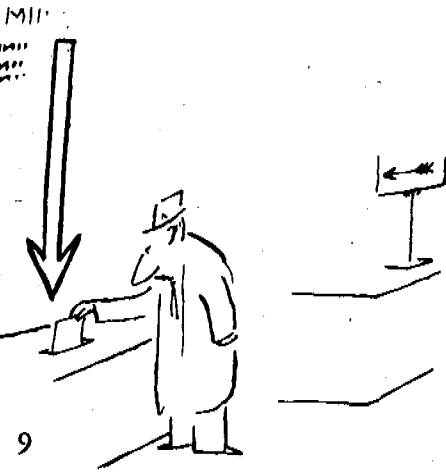
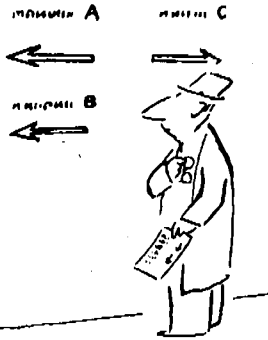
را در مقوله های هنر نشان می داد. این وجه از برخورد های رفتاری میان دونسل نیز از نگاه هوشمندانه سمپه به دور نمانده است.

در کتابخانه ای آکنده از هزاران جلد کتاب که تمامی سالن ها و سرسراها را پوشانده اند، دو کتابدار که در وهله اول به چشم نمی آیند، در کنجی به نجوا نشستند. هنرمند با نمایش وجه دیگری از تناقضات آن روزها در شهرنشینان کشورش، پا به پای جامعه شناسان و روانشناسان تحمل رو به پایان نسلی را که بی وقفه مطالبات خود را پیش می کشد، محک می زند و با مهارتی شگفت انگیز، صحنه به صحنه، این روند را در قالب طنزآمیزترین تصویرها ارائه می کند.

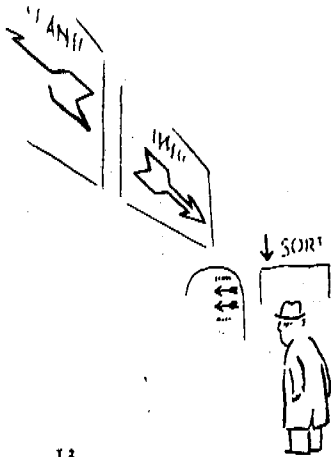
در آثار سمپه، بخصوص آن بخش که به صورت قانونمند در برگیرنده تحولات اجتماعی شهر پاریس تا وقوع شورش دانشجویی ماه مه ۱۹۶۸ است، تیپ هایی که او ماهرانه از میان انبوه جمعیت شهرنشین بر می گزیند، جلب توجه می کند. در آدم های سمپه، تیپ های خشک و رسمی، زنان پرچانه و جوانان ولنگار نقش آفرینند.

8

9

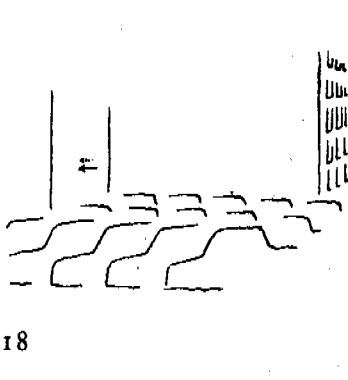
13

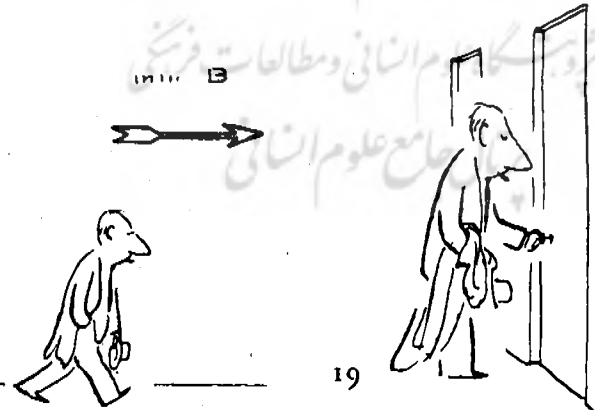
14

15

18

19

اما طنز فصل مشترک همه این تصویرهاست. قلم روان و جادویی هنرمند با خطوطی موجز به تیپ‌ها هویت می‌بخشد این همان ویژگی کمیاب هنر کاریکاتور است. که متأسفانه هنوز از نگاه برخی نقاشان به حساب نمی‌آید و می‌کوشند چشمان خود را بر این اقلیت والا و ارزشمند هنر کاریکاتور ببندند.

سرانجام سمپه یک شب نشینی باشکوه و رسمی را به مثابه پیش درآمد شورش دانشجویی بر می‌گزیند. جوانان زولیده سو و مندرس پوش و بعضاً لایبالی و لجباز که هیچ نظمی بر زندگی و رفتارشان حاکم نیست، در صفوفی منظم قدرت پایدار کلیسم را به چالش می‌طلبند و ژنرال دوگل در کمال فروتنی و تواضع، سرانجام بر این واقعیت مسلم تاریخی گردن می‌نهد و میدان را به نسل جوان فرانسه می‌سپارد. همه این تحولات در کاریکاتورهای سمپه با مهارتی کم نظیر و طنزی پرمایه نمود یافته است، زیرا آثار او تنها یک کاریکاتور نیست، بلکه بخشی از تاریخ تحولات اجتماعی فرانسه را با طرح‌های بسیار زیبا، جذاب و شیرینش روایت کرده است.

sempre

